

Schindnaom

Een verhaal uit Hei- en Boeicop.

Erges in 't benejen end van Heicop, 'n klèèn durpie daor in de Vijfheerelande, mot is 'n boertie hebbe gewôond die saome mit z'n vrouw en 'n koeigie of ses prebeerde deur de tijd te komme.

Gard Griete wier die deur iederêen genoemd. Gard naor z'n groffie zaliger en verder naor z'n moeder Griet, die as onbesturreve weduwvrouw jaore her hêel wat af het motte tobbe toen op 'n kwaojen dag d'r kêêrel de breeveertien op ging en nooit meer in de kontreie is truggezien. Bij z'n bedoeninkie hoorde 'n stuk of wat bunders slecht kwaoienaors land en verder kon die van de diakenie nog 'n stukkje van ruim twee marrege bijhure, zoda je kin begriipe dat 't al mit al mor erremoei troef was daor bij Garde.

Eên geluk hattie. 'n Jaor of wat geleje was Gard ordintelijk getrouwd mit 'n vrouwgje daor erges uit Overlek vandaon, die echt prebeerde wat van d'r boeltie te maoke. De minse zeeje van d'r da ze de broek an had, nou da was mor goed ok, want Gard timmerde nie zo hoog, zogezeed.

En zuinig da ze was, daor was gien veulbeeld van an te wijze. Niks mog van d'r gekocht worde wa nie abseluut nôôdig was. Zelfs van keinder en wa t'r verder nog mee te maoke had, wou ze mor wèèinig wete, zo da je kin begriipe dat Gard nost z'n onsie pruimtebak overdags, ok 's nachs wel 's wa te kort kwam.

Nou kenne ze van Garde zegge wa ze wille, mor niet dat ie te lui was om te warke, da nie. En nie allêên veur z'n èège hoor. Ok veur 'n ander wou ie best z'n kôôleschuppe uit z'n broekzak haole, om 't zo mor 's te zegge.

Zo kwam 't 's te gebeure da op de grôôte stee van z'n buurman Hink Boer (Hink Tuut wier die genoemd) op 't alderleste momint de koeiestal nog mos worden schôôngemokt. Stront schrobbe, zogezeed.

Iedre keer da ze van plan waore om d'r an te beginne, was t'r weer wat anders da eerst nog gebeure mos. Totda z'n vrouw Maoi 't zat wier en zee dat 't nou deuze week gebeure zou. Ze zee "ik schaom me dôôd: volgende week Schoenderwoerdse mart en wij nog mit 'n onte stal zeker. De minse zelle d'r schand van spreke. Mor 't zel nie beure. As 't hillegaor nie anders kin, mò je Gard Griete mor vraoge of tie 'n daggie kin komme helpe. Dan mot 't mor 'n gulde meer koste".

Teuge al die argeminte had zelfs Hink, die anders best van wante wist, gien weerwoord. En zo kwam 't dat Gard op 'n morrege al vroeg, gekleed in blauwe kiel en pilose broek, gelijk mit Hinke de achterdeel op stapte. "Môge minse", riep Gard al in de deeldeer, "daor bin ik al, wat mot t'r beure?". "Nou kek", zee Hink, "ik had zo gedocht, as drek Kee, de stoepmèèd, op komt, mos m'n daggelder eerst de stalzolder mor schobbe. Dan kin Kee op zolder de immers waoter anvatte en uitgooie. As jij den de immers wil volpompe, zel ik ze draoge en an Keeje angeve. Zo moste we 't mor doen, dink ik".

Nou motte jullie wete da Kee zo om enne bij de twintig lentes oud was en blommig as 'n goed gekookte eigeheimer, mit alles d'r op en an, zodat 't zeker gien gek gezicht zel zijn gewist as Hink de volle immer an Keeje angaf, die op 't uiterste rantjie van de stalzolder

mos gaon staon, om d'r goed bij te kinne. Veural toen Hink ondeckte, prongelijk netuurlijk, dat de goed gevulde dije van Kee niet deur broeke goed bedekt waore. Daor mos Gard toch ok van kenne geniete, doch Hink bij z'n èège. Zag ik 'm verleje week nie loere toen Kee mit t'r vraier in 't stoephok was?

Toen ie weer bij Garde kwam mit 'n lege immer, hoorde Gard 'm zegge dat ie nie wist wat 'm scheelde vandaog. "Iedere keer as ik d'n immer opbeurt, krijgt ik zo'n scheut deur m'n lijf. 't Lijkt wel of da 'k rimmetiek het. We moste mor ruile Gard, ik pompe en jij draoge". Zo gezeed, zo gedaon. Eerst leek 't wel of Gard niks in de gaote had, mor na 'n immer of wat keek Gard dan toch omhoog, en ja hoor, van de veromstuit vergat Gard om d'n immer hoog genug op te beure, waordeur die teuge de stalzolder stôôte en Gard mit immer en al stèèl achterover sloeg en in de voergeut rolde en effe bleef legge. Ok d'n immer was omgevalle, waordeur 't kwam da Gard al weer was afgekoeld veurda tie warm had kinne worde.

"Gard toch, wa doet t'r op jochie, hè je je èège zeer gedaon", riep Hink, toch wel 'n bietjie geschrokke van de onveurziene afloop. Hij schôôt toe en hielp Garde overend. "Bi je nie duizelig", vroeg tie nog, mor neeje hoor, 't bleek mee te valle. "Hoe da nou kin, begrep ik zelf nie", zee Gard. "Ik dink da 'k duizelig bin geworde van 't schielijk omhoogkijke", zee Gard bedusd.

Nou begrippie zeker ok wel dat Hink Tuut dut mooie verhaol nie veur z'n èège kon houwe, zodat na 'n paor daoge iederêên daor in de buurt wist hoe deuze vurk in de steel stak. Vanaf dat momint begon Gard 'n andere naom te krijge. Omda Gard gezeed had da tie nie teuge schielijk omhoogkijke kon, vergaote de minse z'n ouwe bijnaom en noemde 'm veurtaon Gard Schielijk.

Of 't allemaol waor gebeurd is, zelle jullie vraoge? Wie 't wit, mag 't zegge. 't Is main veur waor verteld en as ze geloge hebbe, lieg ik mit permissie. In ieder geval wete we nou hoe da je in 'n durp an 'n schindnaom komme ken.

Joh. De Wit